

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.246 van 18 mei 2017
in de zaak A. 216.851/IX-8702**

In zake: Kenny HAESBROEK
die woonplaats kiest bij
de Algemene Centrale der Openbare Diensten (ACOD)
gevestigd te 1000 Brussel
Fontainasplein 9-11
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ingrid Martens
kantoor houdend te 9000 Gent
Gustaaf Callierlaan 291

tegen:

de FEDERALE PENSIOENDIENST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Valerie Kruijen
kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
Xavier Buissetstraat 26
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 september 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het beheerscomité van de Rijksdienst voor Pensioenen van 22 juni 2015 om Kenny Haesebroek de tuchtstraf op te leggen van “terugzetting naar de weddeschaal NDA1”, met ingang van 1 augustus 2015.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 mei 2017.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ingrid Martens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Valerie Kruijten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is statutair administratief assistent bij de Federale Pensioendienst, voorheen de Rijksdienst voor Pensioenen.

Tegen hem wordt een tuchtprocedure opgestart wegens foutieve registraties van afwezigheden.

Verzoeker erkent zijn nalatigheid maar roept verzachtende omstandigheden in, waaronder een medische toestand.

Op 20 oktober 2014 formuleert de hiërarchische meerdere het tuchtvoorstel van terugzetting in graad.

Op 18 november 2014 wordt verzoeker gehoord door de directieraad. Na stemming beslist de directieraad nog dezelfde dag om het beheerscomité voor te stellen om verzoeker “een terugzetting op te leggen als tuchtstraf, en meer bepaald de toekenning van de weddenschaal NDA1”.

Op 9 januari 2015 keurt de directieraad de notulen van de vergadering van 18 november 2014 goed, “mits enkele aanpassingen”.

Met een brief van 23 januari 2015 deelt de voorzitter van de directieraad aan verzoeker mee “dat de Directieraad van 18 november 2014 heeft beslist om aan het Beheerscomité een terugzetting naar de weddeschaal NDA1 als definitief voorstel van tuchtstraf voor te stellen”. Verzoeker wordt erop gewezen dat deze kennisgeving gebeurt overeenkomstig artikel 79, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’ en hij wordt eveneens gewezen op de beroepsmogelijkheid bij de raad van beroep ‘voor het geheel van de Openbare Instellingen van sociale zekerheid’.

Verzoeker stelt voormeld beroep in.

Op 30 april 2015 adviseert de raad van beroep dit beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren. De raad van beroep oordeelt “dat [...] art. 79 § 3 lid 2 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel werd geschonden en de tuchtvordering bijgevolg is vervallen wegens overschrijding van de termijn van 30 dagen”.

Op 22 juni 2015 beslist het beheerscomité van de verwerende partij om verzoeker een tuchtstraf “terugzetting naar de weddeschaal NDA1” op te leggen, en dit met ingang van 1 augustus 2015. Wat in het bijzonder de nale-

ving betreft van artikel 79, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, overweegt het beheerscomité:

“De Raad van beroep kwam aldus tot deze bevindingen:

‘Art. 79 §3 lid 2 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel bepaalt dat bij ontstentenis van de betekening van het definitieve voorstel binnen een termijn van dertig dagen, de Directieraad wordt geacht af te zien van de procedure voor de feiten die ten laste worden gelegd.

De Raad stelt vast dat de notulen van de Directieraad houdende de beslissing betreffende het definitief voorstel van tuchtsanctie gedaateerd en ondertekend werden door de administrateur-generaal op 18 november 2014. De Raad stelt vast dat de brief ter kennisgeving van het definitief voorstel uitdrukkelijk bepaalt: ‘Ik deel u mee dat de Directieraad van 18 november 2014 heeft beslist om aan het Beheerscomité een terugzetting naar de weddeschaal NDA1 als definitief voorstel van tuchtstraf voor te stellen’. De beslissing die aldus op 18 november 2014 werd genomen, werd aan appellant betekend per brief gedateerd op 23 januari 2015 en ter post verstuurd op 26 januari 2015.

De Raad oordeelt dat het derhalve art. 79 §3 lid 2 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel werd geschonden en de tuchtvordering bijgevolg is vervallen wegens overschrijding van de termijn van 30 dagen. [...]’

[...]

‘Wat betreft de schending [...] van art. 79 § 3 lid 2 van KB 2.10.1937 en het vervallen van de tuchtvordering wegens overschrijding van de termijn van 30 dagen:

Dit is geen nalatigheid van de administratie. De eerstvolgende Directieraad waarop de notulen van 18 november 2014 konden worden goedgekeurd, vond pas plaats op 9 januari 2015. Op (vrijdag) 23 januari 2015, dit is 14 dagen na de goedkeuring van de notulen, werd de notificatie bij de Post aangeboden en definitief betekend op (maandag) 26 januari 2015.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 79, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’.

Hij betoogt dat op 18 november 2014 door de directieraad de beslissing werd genomen om een toekenning van de weddeschaal NDA1 als tuchtstraf voor te stellen, zoals moge blijken uit de kennisgevingsbrief van 23 januari 2015 en uit de notulen van 18 november 2014. Op 9 januari 2015 heeft louter een goedkeuring van de notulen plaatsgehad.

De beslissing van de directieraad van 18 november 2014 werd pas aan verzoeker betekend bij wege van aangetekende brief van 23 januari 2015. Dit betekent dan ook dat de in artikel 79, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bedoelde termijn van dertig dagen werd overschreden, zodat de directieraad wordt geacht af te zien van de procedure voor de feiten die ten laste van de ambtenaar worden gelegd.

5. De verwerende partij erkent dat de directieraad op 18 november 2014 heeft beslist om aan het beheerscomité voor te stellen om een terugzetting op te leggen als tuchtstraf.

Zij wijst evenwel op artikel 8 van het huishoudelijk reglement van de directieraad, dat een goedkeuring vereist van de notulen tijdens de eerstvolgende vergadering van de directieraad ingeval er opmerkingen geformuleerd werden op deze notulen. Zij merkt ook op dat overeenkomstig artikel 4 van het huishoudelijk reglement de directieraad vergadert telkens wanneer dit nodig is en minstens vier maal per jaar.

Uit de notulen van de vergadering van de directieraad van 9 januari 2015 blijkt volgens de verwerende partij dat er op de notulen van de vergadering van 18 november 2014 opmerkingen werden geformuleerd. Dit betekent dus dat laatstgenoemde notulen nog goedgekeurd dienden te worden op de eerstvolgende vergadering. Bij gebreke aan goedkeuring konden deze notulen geen uitwerking hebben.

Hieruit volgt naar het oordeel van de verwerende partij dan ook dat de in artikel 79, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bepaalde termijn pas is beginnen lopen vanaf de goedkeuring van de notulen door de directieraad op de vergadering van 9 januari 2015.

De verwerende partij betoogt nog dat de in artikel 79, § 3, bedoelde termijn van hoogstens twee maanden vanaf de dag dat de zaak bij het directiecomité is ingediend en deze een beslissing dient te nemen, niet op straffe van nietigheid is voorgeschreven. Het niet respecteren van deze termijn wordt dan ook niet gesanctioneerd door een onontvankelijkheid van de tuchtmaatregel. De tuchtoverheid dient binnen een redelijke termijn over de tuchtvordering uitspraak te doen. *In casu* gaat het om een termijn van 2,5 maand en dus werd naar het oordeel van de verwerende partij de redelijke termijn gerespecteerd.

6. In de laatste memorie voegt de verwerende partij hier nog aan toe dat de beslissing “niet volledig was op 18 november 2014, maar pas op 9 januari 2015”. Het is volgens haar immers onmogelijk dat een beslissing die niet volledig is, ook reeds mededeelbaar zou zijn. Slechts een beslissing die volledig goedgekeurd is, inclusief opmerkingen, is mededeelbaar en definitief.

Beoordeling

7. Artikel 79, § 3, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 luidt:

“Binnen een termijn van ten hoogste twee maanden vanaf de dag dat de zaak bij het directiecomité is ingediend, doet deze het definitieve voorstel en betekent het aan de ambtenaar binnen de dertig dagen.

Bij ontstentenis van deze betekening binnen de termijn van dertig dagen, wordt het directiecomité geacht af te zien van de procedure voor de feiten die ten laste van de ambtenaar worden gelegd.”

8. Deze bepaling vermeldt twee termijnen: een termijn van “ten hoogste twee maanden” en een termijn “van dertig dagen”.

Het is niet de eerstgenoemde termijn waarin de directieraad moet beslissen die verzoeker geschonden noemt, maar wel de laatstgenoemde termijn waarin het definitieve voorstel van de directieraad aan hem betekend moet worden. Die laatste termijn is een dwingende vervalt termijn waaraan een duidelijke sanctie is gekoppeld: bij ontstentenis van een tijdige betekening “wordt het directiecomité geacht af te zien van de procedure voor de feiten die ten laste van de ambtenaar worden gelegd”.

9. Het aangehaalde voorschrift laat geen twijfel: het is “het definitieve voorstel” waarvan binnen de termijn van dertig dagen kennis moet worden gegeven.

10. Dit definitieve voorstel heeft de directieraad genomen op 18 november 2014. Terecht ook wordt die datum aan verzoeker als datum van beslissing meegedeeld in de kennisgeving van 23 januari 2015.

11. De verwerende partij verwacht het nemen van de beslissing met de notulering ervan. Notulen zijn geen beslissing, maar enkel een korte schriftelijke weergave van hetgeen behandeld is tijdens een vergadering, ten behoeve van de leden.

Artikel 8 van het huishoudelijk reglement van de directieraad ziet enkel op de goedkeuring van die notulen. Daargelaten of zulk een huishoudelijk reglement het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 op dit punt kan aanvullen, bevat het hoe dan ook geen bepaling die het bestaan, de inwerkingtreding of de uitvoerbaarheid van een beslissing van de directieraad laat afhangen van de goedkeuring van de notulen.

12. Het definitieve voorstel van de directieraad is genomen op 18 november 2014. Er bestaat tussen de partijen geen betwisting over dat de kennisgeving van het voorstel aan verzoeker is gedaan met een brief van 23 januari

2015. Dit is ruimschoots buiten de termijn van dertig dagen bepaald in artikel 79, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

De omstandigheid dat de notulen van de directieraad van 18 november 2014 op 9 januari 2015 werden goedgekeurd, verandert daar niets aan. Het definitieve voorstel werd wel degelijk op 18 november 2014 genomen en was ook onmiddellijk uitvoerbaar.

13. Nu de kennisgeving van het definitieve voorstel van de directieraad niet tijdig aan verzoeker ter kennis is gebracht, wordt de directieraad geacht af te zien van de tuchtprocedure voor de feiten die ten laste van verzoeker werden gelegd en kon het beheerscomité voor diezelfde feiten geen tuchtsanctie meer opleggen.

14. Het middel is gegrond.

B. Tweede middel

15. In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Aangezien uit de gegrondheid van het eerste middel volgt dat de verwerende partij geacht wordt af te zien van de tuchtprocedure, behoeft dit middel geen onderzoek.

V. Kosten

16. Met een 21 maart 2017 gedateerde nota tot vereffening van de kosten vraagt de raadvrouw van verzoeker om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

17. De verwerende partij vraagt om de rechtsplegingsvergoeding te milderen, en wel tot het minimumbedrag van 140 euro. Zij verwijst naar de beperkte inspanning van verzoekers raadvrouw, die zich enkel heeft gemeld korte tijd voor de terechtzitting.

18. De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en honoraria van de in het gelijk gestelde partij. Het verzoekschrift en de memorie van wederantwoord werden in deze zaak niet ingediend door een advocaat. Verzoeker – die woonplaatskeuze heeft gedaan bij zijn vakorganisatie – heeft deze stukken zelf ondertekend. Zijn raadvrouw heeft zich slechts gemeld nadat de laatste memories zijn gewisseld en haar optreden is beperkt gebleven tot het neerleggen van een vereffeningnota om de rechtsplegingsvergoeding te vragen en een tussenkomst op de openbare terechtzitting, voornamelijk om te verwijzen naar het voor verzoeker gunstige auditoraatsverslag.

Gelet op het gebrek aan complexiteit van de zaak, althans voor de advocaat, kan het verzoek van de verwerende partij worden ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het beheerscomité van de Rijksdienst voor Pensioenen van 22 juni 2015 om Kenny Haesebroek de tuchtstraf op te leggen van terugzetting naar de weddeschaal NDA1, met ingang van 1 augustus 2015.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 mei 2017,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren